

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5172/2020
10.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Мила Јанковић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Владимир Драгаш, адвокат из ... и туженог ВВ из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужене ББ из ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 118/20 од 10.07.2020. године, у седници одржаној дана 10.11.2020. године, донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене ББ из ..., изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 118/20 од 10.07.2020. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Првог основног суда у Београду П2 2047/17 од 04.12.2019. године, ставом првим изреке, обавезани су тужени да на име доприноса у издржавању ћерке, овде тужиле, плаћају месечни износ од по 7.500,00 динара, почев од 10.11.2017. године па убудуће, све док за то буду били испуњени законски услови и то сваког 01. до 05. у месецу за текући месец. Ставом другим изреке решено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 118/20 од 10.07.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужене ББ из ... и првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другостепеном поступку, тужена ББ је изјавила благовремену и дозвољену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама одређеним чланом 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11), па је утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца (рођена 1997. године) је ћерка тужене и туженог, који су раније били у браку. Тужилца се у септембру 2017. године иселила из породичног стана у коме је живела са мајком и млађом сестром (рођеном

2010. године), након чега је изнајмила стан, који плаћа 140 евра + трошкове режије од око 7.500,00 динара. Утврђено је да је тужила студент треће године „ГГ“ у ..., да на име школарина дугује укупан износ од 243.650,00 динара, да ради повремено у кафићу по ком основу остварује приход од 15.000,00 до 20.000,00 динара месечно, те да њене месечне потребе износе укупно око 43.000,00 динара. Испите не може да полаже док не плати дуговање према факултету, с тим да је одслушала сва предавања и вежбе из треће године. Од родитеља не остварује било какво издржавање.

Такође је утврђено да тужена живи у свом стану од 39 м2 са малолетном ћерком (сестром тужиле). Запослена је у предшколској установи и по том основу приходује око 27.000,00 динара месечно. Према приложеној опомени, на дан 21.02.2019. године предузећу „Инфостан“ дугује износ од 76.735,18 динара. Отплаћује кредит за који месечна рата износи око 13.000,00 динара, а од бившег супруга, овде туженог, прима алиментацију у месечном износу од 11.500,00 динара. Тужени је запослен и на месечном нивоу остварује зараду од око 38.000,00 динара. Собу у којој станује плаћа 10.000,00 динара. На отплату кредита месечно даје 5.500,00 динара, а плаћа и алиментацију за млађу ћерку у напред наведеном износу.

Полазећи од напред утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су становишта да је основан тужбени захтев којим је тужила тражила да се тужени обавезу да доприносе њеном издржавању у месечном износу од по 7.500,00 динара. Своју одлуку заснивају на одредбама члана 155. Породичног закона, налазећи да тражени износ представља примерен допринос родитеља у издржавању пунолетног детета на редовном школовању, које својим радом учествује у сопственом издржавању, али не остварује довољне приходе како би подмирило егзистенцијалне и друге уобичајене потребе. Посебно указују на околност да је досуђени износ издржавања превасходно усмерен на подршку приликом окончања школовања, као и на околност да пресуђењем није угрожена егзистенција тужених и других лица која тужени издржавају.

Изложени закључак прихвата и ревизијски суд.

Чланом 66. Породичног закона је прописано да је дете које стиче зараду или има приходе од имовине дужно да делимично подмирује потребе свог издржавања. У члану 155. истог закона, прописано је да пунолетно дете које се редовно школује има право на издржавање од родитеља сразмерно њиховим могућностима, а најкасније до навршене 26. године живота (став 2.). Нема право на издржавање пунолетно дете ако би прихватање његовог захтева за издржавање представљало очигледну неправду за родитеље, односно друге крвне сроднике (став 4). Критеријуми одређивања висине издржавања прописани су чланом 160. тог закона.

Полазећи од наведених норми материјалног права, а код утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да тужени сходно својим имовинским приликама могу да доприносе издржавању тужиле у захтеваном износу. Тиме није учињена неправда према њима као родитељима, нити према њиховој малолетној ћерци - сестри тужиле, нити је угрожења њихова егзистенција, имајући у виду да су тужени запослени, да су радно способни и да кроз додатно радно ангажовање могу да побољшају имовинско стање. Нема доказа да су средства приходована по уговорима о кредиту (које тужени отплаћују на месечном нивоу) утрошена на издржавање тужиле, па се исто не може ценити као чињеница која је од битног значаја приликом одлучивања о висини издржавања. Као релевантна, оправдано је уважена околност да тужила радом доприноси сопственом издржавању и да захтевано издржавање од родитеља превасходно служи образовању и оспособљавању за будући живот.

Сходно наведеном, а насупрот наводима ревизије, нижестепени судови су утврдили све чињенице које су од значаја за пресуђење, те правилно применили релевантне одредбе материјалног права. Тужена у ревизији посебно указује на погрешну примену члана 155. став 4. Породичног закона, али по оцени овог суда усвајањем тужбеног захтева није учињена неправда у односу на тужене, односно њихову малолетну ћерку. Такође, насупрот наводима ревизије правилно су примењене и одредбе из члана 160. истог закона, с обзиром на то да је темељно утврђено које су потребе повериоца издржавања, као и материјалне могућности дужника издржавања. Досуђена сума издржавања представља примерен износ, којим се доприноси издржавању тужиле у складу са материјалним могућностима тужених.

Неосновани су наводи ревизије да је усвајање тужбеног захтева неправично уз образложење да тужилца остварује довољне приходе да подмири егзистенцијалне потребе у које не улазе трошкови студирања. Одредба члана 160. став 2. Породичног закона описно дефинише појам „потребе“ примаоца издржавања, дајући поједине параметре утврђивња уз остављање могућности прилагођавања околностима конкретног случаја. Тумачењем ове одредбе може се закључити да тим појмом нису обухваћене само егзистенцијалне потребе у смислу исхране, одевања, одржавања здравља и личне хигијене, већ и друге потребе које се сматрају уобичајеним према сатрости, друштвеном положају, образовању примаоца. У наведене потребе се свакако укључује и образовање, као пожељан сегмент личности, који тужилци у перспективи може обезбедити квалитетније услове живота. Управо у томе и почива смисао законског прописивања обавезе издржавања пунолетног детета до 26. године живота, под условом да је на редовном школовању.

На основу изложеног, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић